

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi
Et Benè Moriendi**

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

84. Cap. Deum amare, eique perfectè servire, est velle quod Deus vult.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

Qui his ritè peractis adhuc anxie disquiri-
rit, an cuncta patefecerit, an sufficientem
habuerit dolorem, an omnium noxarum
veniam sit consecutus, is rem agit, quæ
Deo non potest non displicere.

Quidquid tollit animi pacem, vel à dæ-
mone, vel à depravata natura nostra pro-
ficiscitur, non autem à Deo; nam ut rectè
Propheta Regius, *Factus est in pace locus
ejus. Pro nullà re mundi turbari debet homo,*
inquit Gerardus Magnus.

Animi perturbatio ex immoderato sui
amore ducit originem. Si nil præter deum
quæreremus, perpetuâ pace & felicitate
frueremur; siquidem in ipso reperire est
quidquid optabiliter possideri potest. *Va
anima audaci, exclamat S. Augustinus (a)
Quæ speravit, si à te recessisset, se aliquid melius
habituram.*

Deus summa felicitas, reliqua mera
vanitas.

C A P V T L X X X I V .

*Deum amare, eique perfectè servire, est velle,
quod Deus vult.*

DEi gloria in eo consistit, quòd eius
voluntas fiat per res creatas, at po-
(a) L. 6. Conf. c. 16. cissi-

èssimum per eas, quæ libero arbitrio sunt præditæ.

Vnde fit, ut plus honoris in illum redundet ex unico amoris vel adorationis actu, quàm ex omni stellarum splendore, cælorum motibus, elementorum operationibus, atque adeò, quàm ex ipsis, quadam ratione, obsequijs, quæ ab Angelis ac beatis ei deferuntur, eò quòd hos necessitas ad illa impellat, libertas verò hominibus, eiusmodi virtutum exercitationes, aut omittendi, aut producendi aut omninò contrarias eliciendi, tribuat potestatem. *Voluntariè sacrificabo tibi* inquit *David.*

Nunquam opera nostra quidquam merentur, nili divinæ voluntati sint conformia, adeò ut cum *Davide* oves pascere, Deo sic volente, incredibili et gloriosius atque utilius sit, quàm eo nolente, cum *Saule* offerre victimas.

Minima & vilissima opera cum Dei voluntate conjuncta, mirum dictu, quantum resplendeant; maxima autem & præstantissima, si ejus voluntati repugnent, in despicatissima degenerant.

Gloriosa res est insigni scientiâ pollere, prolixis vacare precationibus, in afflictationibus corporis esse assiduum, laudabiliter

ter ad populum dicere, nec non cum proximo aptè versari; sed scientias sibi comparare, precari, cibo se abstinere, pro concione cum plausu dicere, comiter, & benignè cum alijs agere contra voluntatem Dei, nullo loco habendum est.

Ex aduerso omnis scientiæ esse ignarum, totos dies domi obsidere, ibidemque arenarum inire numerum, aut aquam de vase in vas iteratò transfundere, haud dubiè abjectissimum est; sed isthæc agere divinæ voluntatis impulsu, fructuosissimum est ac gloriosissimum.

Sanctissimus est is, non qui prolixis precibus insistit, aut crebris, & asperis cilicijs, alijsque duris afflictationibus corpus extenuat, sed qui Dei voluntati accuratissimè paret.

Temerè igitur agunt, qui ex consuetudine, vel naturæ instinctu scribunt, legunt, studijs vacant, domo exeunt, cum hominibus versantur, comedunt, bibunt, dormiunt, neque tamen acie mentis dispi-ciunt, utrùm cuncta hæc cum divino placito consentiant: nunquid hoc omni vituperatione dignum? Serius ocyùs conscientia illis improperebit; hac illave in re te ipsum, non verò Deum quæsiuisti: idcirco timendum est, ne is tibi dicat. Proripe te hinc, non novi te, mercedem recepisti. Ni-

Nihil in terris suavius est, quàm amare Deum, perfectumque ei exhibere cultum; reliqua non nisi vana sunt, & dolo plena, atque aded conjuncta cum manifesto salutis amittendæ periculo.

Is Deum amat, qui vult, quod vult Deus, quique propriæ voluntati prorsus renuntiat, aded ut, licet Deus ei copiam faceret, nunquam tamen domicilium, munus, aut quid hujusmodi pro arbitrato suo vellet eligere.

Deus optioni *S. Francisci Borgia* vitam *Eleonora* uxoris permiserat; ille autem, propriam veritus voluntatem, Deum obsecravit, ut de omnibus pro sua voluntate decernere dignaretur.

Jasvs S. Gertrudem sic olim fertur allocutus. *Affero tibi hac manu sanitatem, morbum alterâ, elige filia quod lubet; illa verò hunc favorem admittere detrectans, humi prostrata junctis manibus ita eum precabatur. Rogo te Domine, ne voluntatis mee ullam, tua verò solius habeas rationem. Tuum est mihi significare, quid tibi potissimum placeat.*

Responsum hoc aded CHRISTO fuit acceptum, ut illi dixerit. *Qui desiderat, ut ego frequenter in cor suum descendam, eum oportet clavem voluntatis suæ mihi tradere, nec illam unquam*

inquam repetere, quibus ex verbis S. Gertrudis tantum cepit fructum, ut exinde quotidie trecenties sexagies ter iteraverit brevem hanc preceationem: *Non mea voluntas fiat, o domine, sed tua.*

Docce me Domine facere voluntatem tuam, inquit David (a) haud ignarus, voluntatem nostram omnium malorum & vitiorum esse radicem.

PROSECUTIO.

Qui perfectus est, mundo mortuus est. *Mortui estis, et vita vestra est abscondita cum CHRISTO in Deo,* inquit S. Paulus ad quosdam perfectos scribens Christianos.

Quemadmodum mortui sensus omnibus expertes sunt, licet illis offerantur cunctae universorum Regum Coronae, aut quamvis eorum corpora in simeta abijciantur, aut membratim dissecentur; sic homo perfectus neque ob honores, & opes gaudio exilit, neque ob contemptum, & molestias, moerore deprimitur.

Finge illi obvenire durissima quavis, sensu caret, non in inferiori parte (quam Deus modò suavius, modò durius tractat ad majus meritorum incrementum) sed in superiori, seu in penetralibus animae, ubi in solo Deo conquiescit.

(a) *Psi.* 142.

Si qua ex re videat honorem in Deum redundare, gaudio gessit, quamvis sic omnium aliarum rerum fieret jactura. Nihil ipsum dolore afficit, nisi peccatum, & quidquid Deo displicet.

Is igitur Deum amat, rectèque colit, qui vult id, quod vult Deus, quique se exspoliât cunctis alijs desiderijs etiam Sanctissimis, *Verbi gratia*, habendi plura ad obtinendam perfectionem, auxilia.

Quidam volunt Sanctitatem adipisci magna eximiaque opera præstando; Deus autem non nisi per multas molestias vult illos ed perducere.

Tota Gallia credebat Ludovicum Regem expugnatione terræ Sanctæ Sanctitatem assequi debere; sed illum Deus ad ejus culmen evexit, non per victorias illic reportatas, sed per carceres & dolores, quos ibidem patientissimè toleravit.

Alij comparare sibi Sanctitatem volunt eleëmôsynis erogandis, eumque in finem divitias appetunt; Deus verò illorum amantissimus, infinitâ suâ sapientiâ præcognoscens, opes illis esse obfuturas, per inopiam eos vult Sanctimoniâ donare.

O quot modò pauperes in cælo de ejusmodi salutis remedio gratias Deo agunt; quot autem divites apud inferos opes
 execran-

execrantur, quæ damnationis fuere causa

Opum possessio admodum dura est, graves secum adfert molestias, & plures occupationes, vehementesque tentationes: & tam unæ quam alteræ magnè nobis sunt impedimento; molestæ enim occupationes animum distrahunt; tentationes verò à divino cultu sæpenumerò nos abstrahunt, & ad peccatum impellunt.

Cui nihil est, quod amittat, is vivit securus. Quemadmodum optabilius est firmâ vii valetudine in vili angustoque tuguriolo, quàm in ampla & magnifica domo, atque in molli lecto agrum decumbere; sic & multò satius est, in paupertate vitam securam degere, quàm multos inter angores immensis abundare divitijs.

Sapientis est Deo se totum committere, rectius ipse novit, quàm nos, quid ad suam gloriam, nostramque salutem conducat.

Cruces à Deo submissas majori affectu exosculari, amplectique par est, quàm illas, quas nos ipsi quærimus: hæ namque non semper à Deo proficiuntur; amor proprius non rarò colludit, juvat videri, & gaudemus nos placere conscientia nostræ moderatoribus, alijsque, quibus has notas fieri oportet.

Amor

Amor sui innumeros detrusit ad inferos: facit hic, ne opera nostra recta sint: etenim ex nullo bono opere in Deum gloria redundat, nisi illud cum divina congruat voluntate.

Præstat non appetere, quod non habes, quàm habere, quod appetis. Qui vult, quod vult Deus, is habet omnia.

Deus unumquemque vult fieri salvum; quis hoc ausit diffiteri? attamen non omnes ad parem, aut cerè summum vocat perfectionis gradum.

Huic rei serio invigilare oportet eos, qui sacris tribunalibus præsumunt; falli enim possunt, dum omnes suæ curæ commissos, quibus idem tempus, eademque suppetunt adminicula, ex propria animi propensione pari modo regunt, neque attentè considerant, quâ viâ Deus illos ducere decreverit. Vnde fit, ut eorum nonnulli in assidua inquietudine, atque angore, quasi extrà centrum positi, vitam degant, neque illic, ubi vult Deus, conquiescant.

Deus ab unoquoque eadem nequaquam requirit studia. Prolixæ preces, multa, ac frequens à cibis abstinencia, aliæve corporis afflictationes, quæ huic profunt, alteri quandòque non parùm obfunt.

Sincerus in Deum amor nihil vel supra, vel præter divinam voluntatem molitur, sed ex Dei placito cuncta peragit.

Sariùs est multòque securiùs viâ voraginibus refertâ per plurima æternæ salutis amittendæ pericula incedere, si Deus ita velit, & nobis sit comes; quàm contrâ ejus voluntatem, commodum facilemque tenere tramitem.

Semita etiam plana gravioris lapsus nonnunquàm fuit occasio; nemo autem labi, aut aberrare potest, qui Deum ducem nactus est; nam ut ait CHRISTVS servator noster, *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris.*

